इमे च ते सूर्य्यसमानवर्चसः समासते वृत्रहणः क्रतुं यथा। नैषां ज्ञातुं विद्यते ज्ञानमद्य दत्तं येभ्यो न प्रणश्येत्कदाचित्
ऋत्विक्समो नास्तिलोकेषु चैव द्वैपायनेनेति विनिश्चितं मे। एतस्य शिष्या हि चितिं सञ्चरन्ति सर्व्वर्त्विजः कर्म्मसु खेषु
दीक्षाः। २१०५

विभावसुश्चित्रभानुर्म्महात्मा हिरण्यरेता ऊतभुक्कृष्णवर्त्मा। प्रदक्षिणावर्त्तशिखः प्रदीप्तो हव्यं तवेदं ऊतभुग्वष्टि देवान्।
नेह त्वदन्यो विद्यते जीवलोके समो नृपःपालयिता प्रजानां। धृत्या च ते प्रीतमनाः सदाऽहंत्वं वा वरुणो धर्म्मराजोयमा वा।
शक्रः साक्षाद्वज्रपाणिर्य्ययेह त्राता लोकेऽस्मिंस्त्वं तथेह प्रजानां। मतस्त्वं नः पुरुषेन्द्रेह लोके नच त्वदन्यो भूपतिरस्तियज्ञे।
खट्वाङ्गनाभागदिलीपकल्प ययातिमान्धात्रसमप्रभाव। आदित्यतेजःप्रतिमानतेजा भीष्मो यथा राजसि सुव्रतस्त्वं।
वाल्मीकिवत्ते निभृतं स्ववीर्य्यं वसिष्ठवत्ते नियतश्च कोपः। प्रभुत्वमिन्द्रत्वसमं मतं मे द्युतिश्च नारायणवद्विभाति। २१२०
यमो यथा धर्म्मविनिश्चयज्ञः कृष्णो यथा सर्व्वगुणोपपन्नः। श्रियां निवासोऽसि यथा वसूनां निधानभूतोऽसि तथा क्रतूनां।
दम्भोद्भवेनासि समोबलेन रामो यथा शास्त्रविदस्त्रविच्च। श्रौर्व्वत्रिताभ्यामसि तुल्यतेजा दुष्प्रेक्षणीयोऽसि भगीरथेन।

॥ सौतिरुवाच॥ एवं स्तुताः सर्व्व एव प्रसन्ना राजा सदस्या ऋत्विजो हव्यवाहः। तेषां दृष्ट्वा भावितानोङ्गितानि प्रोवाच राजा
जनमेजयोऽथ।

इत्यादिपर्व्वणि सर्प्पसत्रे पञ्चपञ्चाशोऽध्यायः॥ ५५॥

॥ जनमेजयउवाच॥ बालोऽप्ययं स्थविर इवावभाषते नायं बालःस्थविरोऽयं मतो मे। इच्छाम्यहं वरमस्मै प्रदातुं तन्मे विप्राः
संविदध्वं यथावत्।

॥ सदस्या ऊचुः॥ बालोऽपि विप्रो मान्यएवेह राज्ञां विद्वान्यो वै स पुनर्वै यथावत्। सर्व्वान् कामांस्त्वत्त एवार्हतेऽद्य यथा
च नस्तक्षक एति शीघ्रं। २१२५

॥ सौतिरुवाच॥ व्याहर्त्तुकामे वरदे नृपे द्विजं वरम्वृणीष्वेति ततोऽभ्युवाच। होता वाक्यं नातिहृष्टान्तरात्मा कर्म्मण्यस्मिंस्तक्षको
नैति तावत्।

॥ जनमेजयउवाच॥ यथा चेदं कर्म्म समाप्यते मे यथाच वै तक्षक एति शीघ्रं। तथा भवन्तः प्रयतन्तु सर्व्वे परंशक्त्या सहि मे
विद्विषाणः।

॥ ऋत्विजऊचुः॥ यथा शास्त्राणि नः प्राऊर्यथा शंसति पावकः। इन्द्रस्य भवने राजंस्तक्षको भयपीडितः।
यथा सूतो लोहिताक्षो महात्मा पौराणिको वेदितवान्पुरस्तात्। स राजानं प्राह पृष्टस्तदानीं यथाऊर्व्विप्रास्तद्वेदतन्नृदेव।
पुराणमागम्य ततो ब्रवीम्यहं दत्तं तस्मै वरमिन्द्रेण राजन्। वसेह त्वं मत्सकाशे सुगुप्तो न पावकस्त्वां प्रदहिष्यतीति। २१३०
एतच्छ्रुत्वा दीक्षितस्तप्यमान आस्ते होतारं चोदयन् कर्म्मकाले। होताच यत्तोऽस्याजुहावाथ मन्त्रैरथामरेन्द्रः स्वयमाजगाम।
विमानमारुह्य महानुभावः सैर्व्वेर्देवैः परिसंस्तूयमानः। वलाहकैश्चाप्यनुगम्यमानो विद्याधरैरप्सरसां गणैश्च।
तस्योत्तरीये निहितः स नागो भयोद्विग्नः शर्म्मनैवाभ्यगच्छत्।
ततो राजा मन्त्रविदोऽब्रवीत्पुनः क्रुद्धो वाक्यं तक्षकस्यान्तमिच्छन्।

॥ जनमेजयउवाच॥ इन्द्रस्य भवने विप्रा यदि नागः स तक्षकः। तमिन्द्रेणैव सहितं पातयध्वं विभावसौ। २१३५

॥ सौतिरुवाच॥ जनमेजयेन राज्ञा तु चोदितस्तक्षकं प्रति। होता जुहाव तत्रस्थं तक्षकं पन्नगं तथा।